

Királyhelmei Szövetség

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYŰLEKEZETEK LAPJA
2019/1

AZ ELSŐK

A húsvéti történet szerint a halott Jézust mentek megkenni az asszonyok. A kor szokása szerint a halott testet illatos kenetekkel akarták bekenni, mintegy bebalzsamozni, s ezzel is a tiszteletüket akarták kifejezni. Már korán reggel indultak. Alighogy felkelt a nap, azonnal Jézus sírja felé mentek. Az első megdöbbenés az volt a számukra, hogy a kő, amivel a sírboltot lezárták, el van hengerítve. A kő nincs a helyén. Minden bizonnyal már ez nem kis ijedelmet okozott a számukra. Ott vannak a sírkertben, a korai időpont miatt valószínűleg egyedül, a hétvége miatt zaklatottan, tele fájdalommal a szívükben és azt látják, hogy a sír nincs rendben, a kő el van véve. Csoda, hogy egyáltalán volt lélekjelenlétük, bátorságuk ahhoz, hogy még a sírba is bemenjenek.

Amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Nem találták azt, amiért oda mentek. Nem találják a testet, Jézusnak, szeretett Mesterüknek a holttestét. A halott Jézust mentek keresni, és nem találták. Nekik ekkor még halott Jézusuk volt, még azt akarták, még a holttestnek járó bebalzsamozást akarták elvégezni.

A húsvét kettéosztja a Jézusban hívők közösségét. Vannak ma is nagyon sokan, akik ebben a halott Jézusban hisznek, sőt akiknek ez a halott Jézus kell. Az, aki felé kifejezhetik tiszteletüket, mint ahogyan azt az asszonyok akarták. Akik hálásak tanításaiért, erkölcsös, tiszta életre vezető kijelentéseierért. Sokan vannak, akik hitében úgy van jelen Jézus, mint aki még be van zárva egy sziklaüregebe, vagy akár a templomba, akihez el lehet menni, aki előtt tiszteletünket lehet tenni, akár egy-egy istentiszteleten, de akik számára Jézus nem él. Ezek az asszonyok a halott Jézust keresték, és a halott Jézust keresik sokan ma is. Nekik ekkor még halott Jézusuk volt.

Az asszonyok, amikor látták, hogy nincs az, akit keresnek, amikor nem találták az Úr Jézus testét, akkor – ahogyan az igében olvashatjuk – tanácstalanul álltak. Az eredeti szöveg szerint zavarba kerültek, nem tudták eldönteni, hogy most akkor hogyan tovább. Eddig volt egy tiszta tervük: be kell balzsamozni Jézus holttestét. Ez az egész terv azonban felborult, az emberi terv összedőlt, a jó szándékból semmi nem lesz. Hogyan tovább? Mit lehet tenni? És ekkor két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Azt kérdezték a megremült asszonyoktól: Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Ez volt a legelső húsvéti örömhír. Jézus nincs itt, nincs a sírban, nincs a holtak között, hanem feltámadt.

Az első húsvét után vagyunk, de vajon nekünk nem halott Jézusunk van-e? Úgy is feltehetjük a kérdést, hogy mi kit keresünk? Mi kit akarunk? Az asszonyokhoz hasonlóan mi is csak a tiszteletünket akarjuk tenni az ünnepben? Az őstől hozott örökségből, hagyományból kötődünk az egyházhoz, gyülekezethez, és a templomi istentisztelet kötődik az ünnephez? A nagy kérdés valójában az, hogy nekünk milyen Jézusunk van. Halott, még a

sírban fekvő, érettünk maghalt, de a halálban maradt Jézus, vagy élő, feltámadott Krisztus? Mert a kettő között nagy különbség van. Jézus Krisztusról tudjuk, hogy miután feltámadt találkozott sok-sok emberrel. És a teljesen hétköznapi életükben lépett oda hozzájuk. Tamáshoz húsvét után nyolc nappal, amikor együtt volt a többiekkel. Az Emmausba vezető úton közlekedők mellé szegődik, vagy Péterhez akkor megy, amikor éppen halászik. A feltámadott élő Úr nem elvonul, kivonul és várja, hogy menjenek hozzá, hanem a hétköznapi életben akar jelen lenni. Neked ilyen Jézusod van-e Kedves Olvasó? Ilyen Jézust keres-e a szíved? Aki előtt nem csak tiszteletet lehet tenni, hanem aki azzal az igénnyel lép feléd, hogy jelen akar lenni életedben, mindennapjaidban, döntéseidben, cselekedeteidben, vagyis ténylegesen élni akar a szívedben. Amíg ezt mi nem akarjuk, addig halott Krisztusunk van. Addig Jézus is csak egy marad a sok tiszteletre méltó ember, költő, író, tudós, tanító között, akinek a tanításaira, életére odafigyelünk, példa előttünk, de aki nincs ténylegesen jelen az életünkben. Milyen Jézusod van? Milyen Jézust keresel ebben az ünnepben? Halottat, vagy élő, veled is élni akaró Krisztust?

Pál apostol megtérése előtt nem volt Jézus-tagadó, nem mondta azt, hogy Jézus nem létezett, csak éppen üldözte a keresztyéneket, mert nem volt élő Jézusa. Miután a damaszkuszi úton találkozott Jézussal, azt tudta mondani: élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Akinek élő Krisztusa, feltámadott Jézusa van, abban él Krisztus, az engedi, hogy az élő Jézus formálja, alakítsa neki tetsző módon. Az engedi, hogy az élő Jézus ott legyen a hétköznapi életben, a mindennapi életben, a kapcsolatokban, pénzügyekben, magánéletben, mindenben. Az nem akar előle bezárni semmit, nem akarja azt mondani, hogy ehhez semmi közöd, nem akarja bezárni a sírba.

Az asszonyok ott a sírnál a halott Jézust keresték, de az élő Jézussal a szívükben indultak hazafelé. Miután meghallották, hogy Jézus nincs a sírban, mert feltámadt, a két angyal arra is emlékeztette őket, hogy ezt a Mesterük előre megmondta nekik. Előre kijelentette nem csak azt, hogy meg fogják ölni, hanem azt is, hogy fel fog támadni. De nem figyeltek rá kellőképpen.

Figyelmeztetés ez a számunkra, hogy amit Jézus kijelentett, az be fog következni. Ő nem csak a levegőbe beszélt, nagy lözöngöket hangoztatott, hanem intett, figyelmeztetett, felkészített. Jó lenne figyelni a krisztusi beszédre, mert akkor talán nem érhet bennünket olyan meglepetés, mint ezeket az asszonyokat.

Amikor az üres sírnál lévő asszonyok meghallották a húsvéti örömhírt, amikor a halott Krisztus élővé vált a számukra, akkor erről beszélni kezdtek. Először elmondták a tizenegy tanítványnak, a Jézushoz legközelebb állóknak, majd a többieknek. Nem tudjuk, hogy kik voltak azok, akik éppen tőlük, az elsőktől hallották meg ezt a hírt, de nem is ez a fontos. Az Isten használta őket az örömhír továbbadásában, aminek hatására Péter és János is elindult, sőt szaladni kezdtek a sír felé. S még ha kételkedtek is a szavukban, de az Úr mégis úgy látta jónak, hogy általuk induljon meg a húsvéti evangélium terjedése a föld végső határáig.

Indítson ez az ünnep bennünket is az élő Jézus keresésére, vagy éppen az élő Jézus Krisztus mellett maradásra, s indítson e csodálatos hír továbbadására. Vigyük a jó hírt, az evangéliumot: Jézus nem halott, hanem él, ő nincs bezárva, mert feltámadott.

Szeretet és feltámadás

Egyszer a tanítványok odamentek Jézushoz és megkérdezték: Kicsoda üdvözülhet tehát? (Mt 19,25) És Jézustól ezt a feleletet kapták: Embereknek ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges (Mt 19,26). Az 1Kor 13 magyarázatának a végén feltehetnénk Urunknak azt a kérdést: Kicsoda szerethet tehát? Úgy hiszem, hogy Urunktól ugyanazt a feleletet kapnánk, mint a tanítványok: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden

lehetséges. Hogy a magunk erejéből mennyire képtelenek vagyunk szeretni, azt János apostol fejezi ki: mi tudjuk, hogy általa mentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait (1Jn 3,14). Aki szeret az feltámad a halálból az életbe, mint a hazatért tékozló fiú, akinek atyja ezt mondta: Az én fiam meghalt és feltámadt. A szeretetben megtörténik a halottak feltámadása. A szeretet kiváltképpen való útja bizonyossága a feltámadásnak. A halottak feltámadása Pál számára nem tantétel a többi mellett, hanem egy átfogó kijelentés, a Krisztusban lévő üdvösség egészéről. A híveknek az élete a feltámadott embereknek az élete, a szeretetnek az élete. Akik szeretnek, új életre ébrednek fel: Ideje már, hogy az álomból felserkenjünk, vessük le a sötétsége cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit (Róm 13,11-12). Már a szeretetben – hacsak zálogképpen is – megtörténik az, ami egyszer a maga teljességében az ajándékunk lesz; benne hasonlókká leszünk Urunkhoz, aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez (Fil 3,21). Szeretni annyit jelent, mint a jelenlévő és eljövendő Krisztusnak engedelmeskedni. A szeretethimnusz elejétől végéig dicsérete annak, amit mi nem teszünk és a mi szemben áll a mi bűnös természetünkkel. De ha vádol minket a szív, Isten nagyobb a mi szívünkénél és mindent tud (Jn 3,20). A zsoltáríró szerint: Ő tudja a mi formáltatásunkat és megemlékezik róla, hogy por vagyunk (Zsolt 103,14). A szeretet a Lélek gyümölcse. Azért aki szeretni akar a szeretet himnuszának mintája szerint, az imádkozzék Szentlélekért. Ha ti gonosz létekre tudtok jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle (Lk 11,13). És a Szentlélek a mi életünkbe is teremni fogja a szeretet gyümölcset. A szeretetre is érvényes, amit Pál apostol mond: Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem Krisztus. De egyet cselekszem, azokat amelyek hátam mögött vannak elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem vannak nekik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára (Fil3,12-14).

Beküldő: Bányácsi Béla

GYÜLEKEZETÜNKBEN TÖRTÉNT

Az öröm jellemezte a Zempléni Egyházmegye bibliaismereti vetélkedőit

Bibliát olvasni, annak történeteit tanulni öröm – fogalmazták meg többen a Zempléni Egyházmegye bibliaismereti vetélkedőjének résztvevői közül. Ez nem csak megállapításként hangzott el, de valóban azt lehetett látni március utolsó hétvégéjén a királyhelmei gyülekezeti otthonba összegyülekezett gyerekek és felnőttek arcán, hogy örülnek az alkalomnak, a felkészülésnek, az együttlétnek, s örülnek a felkészülés során megszerzett bibliaismeretnek.

Március 30-án a gyerekek tettek tanúbizonyságot arról, hogy az ósatyák történeteit, az idei év bibliaismereti vetélkedőjének témáit ismerik. A délelőtti alkalomra 11 gyülekezetből érkeztek gyerekek, akiknek a kicsi bizonytalanságát az énektanulás oldotta és lelküket a verseny előtt Hozák Magyar Ildikó, szőlőskei lelkész nő erősítette igei útmutatásával. A gyerekek által jól ismert történetet, Jákób álomlátását hozta a gyerekek elé a lelkész nő, utalva nem csupán a Jákóbnak szóló ígéretre, hanem arra is, hogy Isten hozzánk is jönni akar az Ő szeretetével. A mennyei létrához hasonló istenélményeket szeretne nekünk is ajándékozni életünk során, hogy amikor elcsüggednénk, legyen kibe kapaszkodnunk és átélhessük, hogy nem vagyunk egyedül, ahogyan Jákób sem volt egyedül – fogalmazott a lelkész nő. Számunkra a mennyei létra, aki összeköti a mennyet a földdel, Jézus Krisztus lett, s így lehet kapcsolatunk az Atyával – bízta a gyerekeket az igehirdető.

A biztatásra szükség is volt, hiszen a közös áhítat után, korosztályok szerint három csoportban írták a gyerekek a feladatlapokat. A legügyesebbek most is a legkisebbek voltak, akik nem csak a leggyorsabban oldották meg a feladatokat, hanem a legkevesebb hibát is ők ejtették. Érthető tehát, hogy nagy-nagy öröm volt bennük a feladatok megoldása után. Szomorkodni azonban a nagyobbaknak sem volt okuk, még ha az iskolai berögződés, a felmérésektől való félelem rajtuk már inkább megfigyelhető volt. Ez persze hamar szertefoszlott, hiszen a papír alapú felmérés után ez éven is közös játékban vehettek részt a gyerekek Molnár Éva helyi lelkész nő vezetésével, amely játék ugyancsak a bibliaismereti vetélkedő témájára épült. Az öröm csak fokozódott, amikor a díjátadásra került sor és a vetélkedő résztvevői csoportonként vehették át az elismerő oklevelet és tárgynyerményeket.

A királyhalmeci gyülekezetet két kategóriában képviselték a gyerekek kiváló eredménnyel: a középső korosztályban Búti Angelika és Szimkó Máté; a legnagyobbak sorában Krest'anko Dániel, Majer Noémi és Murinčák Bettina.

A felnőttek biblia-ismereti vetélkedőjére másnap, vagyis március utolsó vasár-napjának és egyben utolsó napjának délutánján került sor. A felnőttek számára harmadik alkalommal lett meghirdetve a vetélkedő az egyházmegye gyülekezeteiben és örvendetes, hogy idén is nőtt a felkészülésbe kapcsolódók száma, akik 12 településről érkeztek. A vetélkedőre érkezők gyülekezetét Molnár István, a vendégfogadó egyházközség lelkipásztora és Kendi Csaba, a Zempléni Egyházmegye esperese köszöntötte. Ezt követően Böszörményi Tamás nagykövesdi lelkipásztor a 1Móz 28,10-15 alapján tolmácsolta Isten üzenetét, hangsúlyozva, hogy bár az ősatyák élete sem volt könnyű, tele voltak a kapcsolataik nehézségekkel, intrikákkal, de mégis próbáltak Isten tervének részévé lenni. Voltak konfliktusaik bűven, nem volt akkor sem könnyű, de mégis igyekeztek kapcsolatban lenni Istennel és egymással. Majd gondolatait zárva buzdította a jelenlévőket, hogy „legyen ez a vasárnap a találkozásé, az Úré és az Istennek általunk megvalósuló tervéé”.

Az ígértetést az igeismeretről, vagyis a megtanultakról való számadás követte, ami ezúttal is feladatlapok segítségével történt. A felnőttek talán még a gyermeki lelkesedést is felülmúlva osztották meg gondolataikat egymással, tanácskoztak az adott válaszok helyességén, vagy éppen az „extra nehéz” feladatok válaszainak helyességét ellenőrizték. A kiértékelés itt sem maradt el, s mindenki elégedetten, élményekkel, s nem utolsó sorban sok-sok igével és bibliai történettel gazdagodva tért haza. Minden bizonnyal így volt ez a vendéglátó királyhalmeci gyülekezet képviselőiben vetélkedő testvérekkel is, azaz Kinlovics Zsuzsával, Kovács Saroltával és Tóth Ágnessel, akik ugyancsak számot adtak nagyfokú felkészültségükről, tudásukról.

A Zempléni Egyházmegye bibliaismereti vetélkedőjén valóban az látszott, hogy a Bibliával, Isten ígéjével foglalkozni öröm, hiszen nem csak az ismeret bővül és az Istennel való kapcsolat erősödik, hanem az egymás közötti kapcsolatok is szorosabbra fonódnak.

özv. Szabó Ferencné
A Golgota keresztje

Föl a Golgotára
Tövises út vezet,
Melyen egykor Jézus
Vitte a keresztet.

Drága szent testét
A sírba helyezték,
Sírva keresték,
Akik Őt szerették.

Ott fönn a kereszten,
Kínhalált szenvedett,
Hogy megmentse a kárhozattól
Az emberi nemzetet.

De harmadnap múlva
A sír üres vala,
És szelíden szólt
Az Úr angyalának szava.

Induljunk el mi is
A Golgota felé,
Szívünk minden terhét
Vigyük Isten elé.

Ne keressétek
A holtak közt az élőt,
Mert Mennyei Szent Atyja,
Feltámasztotta Őt.

Bizakodó hittel
Ereszkedjünk térdre,
Rakjuk minden bűnünk
A kereszt tövébe.

Aztán dicsőséggel
Vitetett az égbe,
Hogy ott Isten jobbján
Üljön a királyi székbe.

Jézusunk szent vére
Mely a kereszten értünk hullt,
Hogy lemossa lelkünkéről
Mindazt, ami folt.

Hisszük és reméljük,
Hogy helyet készíté
Azok számára,
Kik hisznek Őbenne.

Mert Ő bűneinkért
Vitetett halálra,
Meváltásunknak
Ily nagy volt az ára.

Bár e földi életben,
Tövises Útunk,
De hisszük, hogy egykor
Mennybe eljutunk.

Meghalt a kereszten
Hogy minket feloldozzon,
Hogy nekünk a bűnből,
Szabadulást hozzon.

Jézusunk kebelén,
Odafönn az égben,
Nekünk is részünk lesz,
Örök dicsőségben.

Akié a Fiú, azé minden

Egy jómódú ember, a fiával együtt nagy rajongója volt a ritka műalkotásoknak. Gyűjteményükben megtalálható volt minden: Picassótól Raffaellóig. Gyakran csodálták meg ezeket a műveket együtt. Amikor kitört a vietnami háború, a fiú katona lett. Nagyon bátor volt, és meghalt, amikor egy ütközet alatt megmentette egyik bajtársa életét. Amikor édesapja megkapta a hírt, mély gyászban volt egyetlen fia miatt.

Majd egy hónappal később, nem sokkal karácsony előtt, kopogtatott valaki az ajtón. Egy fiatalember állt ott, kezében egy nagy csomaggal. Ezt mondta: „Ön nem ismer engem, de én vagyok az a katona, akiért az Ön fia az életét adta. Sokak életét megmentette azon a napon. Amikor engem biztonságos helyre vitt, egy golyó szíven talála, és még ott, azonnal meghalt. Gyakran beszélt önről, és arról, mennyire szeretik a művészeteket.” A fiatalember kinyújtott kezében tartotta a csomagot. „Tudom, hogy ez jelentéktelen dolog, én nem vagyok egy nagy művész, de azt hiszem, a fia kívánsága az lett volna, hogy ön kapja meg ezt.”

Az édesapa kinyitotta a csomagot. A fia portréja volt, melyet ez a fiatalember festett. Az apát mélyen meghatotta az a megragadó valóság, amellyel bajtársa eltalálta fia személyiségének ábrázolását. Különösen a szemek vonták magukra az apa figyelmét, miközben a saját szemét könnyek árasztották el. Köszönetet mondott a fiatalembernek, és fizetni akart neki a képért. „Ó, nem Uram, én soha sem tudnám kifizetni azt, amit az ön fia tett értem. Ez ajándék, fogadja el, kérem.”

Az édesapa a kandalló fölé akasztotta a festményt. Minden látogatót, aki belépett a házba, először a fiú képéhez vezetett, mielőtt megmutatta nekik a többi műalkotást.

Néhány hónappal később meghalt az apa. Egy nagy aukciót terveztek a festménygyűjteményből. Sok befolyásos személyiség gyűlt össze, nemcsak a festmények megismerésére, hanem azért is, hogy személyes gyűjteményük számára megszerezzék azokat.

A pódiumon ott állt a fiú képe. Az aukció vezetője megnyitotta az árverést. „A fiú képével kezdjük, ki akar licitálni?”

Csend volt, aztán megszólalt egy hang a hátsó sorokból: „Mi a híres festményeket akarjuk látni, tegyék ezt félre!”

De az aukció vezetője folytatta. „Kínál-e valaki ezért a festményért 100 vagy 200 dollárt?” Újra megszólalt egy mérges hang: „Mi nem azért jöttünk, hogy ezt a festményt lássuk. A Van Goghok, meg a Rembrandtok érdekelnek. A tulajdonképpeni aukció érdekel bennünket.”

Azonban az aukció vezetője csak folytatta: „A fiú! A fiút ki akarja elvinni?” Végül megszólalt egy hang a leghátsó sorból: „Én 10 dollárt adok a képért.” Mivel nem volt tehető ember, ez volt minden, amit fel tudott ajánlani érte. Ez az ember az édesapa és fia régi kertésze volt.

„Tehát 10 dollár, ki kínál 20 dollárt?” – „Adja oda neki 10 dollárért, hadd lássuk már végre a mesterműveket!”

„Az ajánlat 10 dollár, senki többet 20 dollárért?” Erre a tömeg háborogni kezdett. Nem akarták már tovább látni a fiú képét. Feszülten várták az értékes darabokat

gyűjteményeik számára. Az aukció vezetője lecapott a kalapáccsal. „Először, másodszor, senki többet, 10 dollárért elkel!” Egy férfi, elől a második sorban kiabálni kezdett: „Akkor most folytassuk a festményekkel!” Az aukció vezetője letette a kalapácsát: „Az aukciónak vége!”

„És mi van a többi festménnyel?”

„Sajnálom, de amikor megbíztak ennek az aukciónak a levezetésével, a végrendelet egy külön záradékához kellett tartanom magam, amit eddig nem árulhattam el. Csak a fiú képének árverésére kerülhetett sor, aki a képet megvásárolja, öröklí az egész vagyont, beleértve a műalkotásokat is.”

***Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?
(Róm 8,32)***

- Ünnepi alkalmaink -

Április 16. - Bűnbánati istentisztelet

18:00 - Királyhelmece

Április 17. - Bűnbánati istentisztelet

18:00 - Királyhelmece

Április 18. - Bűnbánati istentisztelet

18:00 - Királyhelmece

Április 19. - Nagypéntek

9:30 - Pólyán

10:30 - Királyhelmece

15:00 - Királyhelmece

Április 20. - Bűnbánati istentisztelet

18:00 - Királyhelmece

Április 21. - Húsvét I. napja

9:00 - Pólyán, úrvacsoraosztással

10:30 - Királyhelmece, úrvacsoraosztással

13:45 - Szolnocska, úrvacsoraosztással

15:00 - Királyhelmece

Április 22. - Húsvét II. napja

9:30 - Pólyán

10:30 - Királyhelmece

A betegek és idősek részére háznál, vagy a kórházban is kiszolgáljuk az úrvacsorát (nagypénteken 11:30-tól). Az úrvacsorával élni kívánók igényüket jelezzék a Lelkészi Hivatalban.

*Örömteli ünnepet, hálát adni tudó szívet,
a feltámadás hitében való megerősödést
kívánunk minden kedves Olvasónak!*

Füvészhelmecei Szövevények

A királyhelmecei és a pólyán-szolnocska református gyülekezetek lapja.

E szám a Koinonia n. f. támogatásával jelent meg.

A Lelkészi Hivatal címe: Templom sor 13, 077 01 Királyhelmece

Tel.: 056/ 63 219 72

E-mail: info@refkoinonia.sk

<http://www.refkoinonia.sk>

Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk!